

Intalnire cu urechea unui iepuras

Julia Henriette Kakucs

Trenul intrase serpuind de cateva minute in gara centrala a orasului. Linia lui eleganta, aerodinamica, marcata de o linie orizontala rosie ce il strabatea in toata lungimea, se proiecta pe fundalul dominat de „zgarie norii” care i-au daruit asezarii porecla de Mainhattan.

Usile au fost rapid asaltate de multimea calatorilor incarcati cu bagaje multicolore de toate formele. Nu-mi rezervasem de data aceasta un loc. In timpul pranzului nu porneau multi la drum. In afara de aceasta, in fiecare ora pornea un accelerat spre Berlin. In rucsacul meu micut – un adevarat city-rucsac – se aflau cateva lucrusoare carora li se potrivea acest diminutiv. Pulovere, pantaloni si lenjerie de schimb... In cele doua zile pe care doream sa le petrec in capitala, vremea ar putea sa ma surprinda cu capriciile ei. Desi imi place neprevazutul, capriolele nascute din instabilitate nu m-au incantat niciodata. Asa ca mi-am luat cu mine inca un fular, manusi si o bereta rosie ca si focul. Ne gaseam inca in ultima zi de februarie si cine nu-si aminteste de fulgii de zapada care te pot surprinde impreuna cu sosirea martisorului. Compartimentul larg avea multe locuri libere. M-am afundat cu placerea si febra nascuta din nelinistea asteptarii, in fotoliul ce m-a cuprins in imbratisarea pernelor albastre. Pe masa din fata mea se aflau deja sticluta cu apa si volumul de povestiri al lui Stefan Zweig, „Fantastica noapte”. Nuvela cuprinde evenimente aproape mistice petrecute pe un parcurs de 6 ore. O perioada de timp doar ceva mai lunga decat cea necesitata de drumul pe care-l voi parcurge. Oare ma va cuceri magia cuvintelor in timp ce tunelurile ne vor inghiti mereu si mereu? La un moment dat ne miscam paralel cu un alt tren si scena din „Trenul de Paddington” al Agathe Christie m-a determinat sa ma uit spontan la ceas. Ora 16:50 ... Si tu imi spui ca nu exista coincidente!

Vis-a-vis cu mine tanara reintoarsa din Alpi, a carei snowboard se odihnea cu bocancii infipti deasupra capului meu, se adancise intr-un joc probabil foarte palpitant pe smartphon. Ne-am zambit scurt. Ne simteam inca bine. Prin ferestrele ermetice ale expresului peisajul se accelerase si fascinatia copacilor ce

alergau pentru a ajunge din urma padurea de care apartineau, ma tineam prinsa in mrejele ei. Era aceeași senzație ca și în timpul copilăriei mele... Doar nasul nu-l mai lipeam de suprafața rece de sticlă. Încet încet soarele apuse și în lumina crepusculară admiram clădirile luminate, garile prin care treceam cu o viteză razantă. Arhitectura ușoară, aeriană a edificiilor moderne de sticlă mă fascinează mereu. Lumina înfrumusețează tabloul nopții asemenea detaliilor renașcute din amintiri care ne luminează viața. Mă îndreptam spre o cetate care reunește binele și răul, progresivul cu înspăimântătorul, istoria continentului și totodată a familiei mele. În centrul unui amalgam de sentimente controversate îmi constituie existența muzeelor superbe, a concertelor și expozițiilor de artă din galeriile mici sau mari aflate pe străzi ce pulsează ziua și noaptea, cu locuitori aflați mereu în mișcare într-o lume colorată. Fiecare colț din această aglomerație de clădiri și oameni este un nou oraș, totul seamănă cu imaginile alcătuite din cioburile de sticlă colorată ale caleidoscopului copilăriei. Pe acela l-am iubit. De ce n-aș putea învăța să iubesc și Berlinul? Ce mă oprește? Ce mă oprește?

În tren este frig ... Ne tragem pe noi puloverele, paltoanele, fiecare ce are la îndemână. Însotitoarea trenului ne dă dreptate. Deși ar trebui să avem 22,5°C în compartiment, aerul ce suflă peste noi atinge doar 13°C. În ochi ni se citește nedumerirea și resemnarea. Duzele deasupra capului nostru nu pot fi închise. Stăm infoliti și se vede clar pe noi că dreptatea care este de partea noastră, nu ne poate încălzi. Cu mâinile îmbracate nu mai doresc să citesc. Mă scufund în gândurile mele și mă bucur de revederea ce mă așteaptă. Sunt printre puținii care coboară la ultima stație a șerpelui de ghiată: Berlin - Gara de Est

Deși Berlinul este străbătut de o rețea de cale ferată cu nenumărate gări aflate în oraș, ICE - ul care este un expres care leagă cetățile una de alta, are doar trei stații pe traseul interior al municipiului: Berlin Spandau, Gara centrală (nouă) și Gara de Est.

Gara este prietenoasă, cafenelele sunt deschise, aroma prăjiturilor mă tentează... În mână aduc renumitul covrig „Ditsch” din Frankfurt, dar între timp și aici s-au ridicat covrigăriile imbiitoare ale acestei firme. Samburii de dovleac prăjit s-au dezlipit în parte și dansează tarantella în punge de hârtie, în ritmul pasului meu. Însotitorul meu mi-a luat rucsacul și mă conduce răzând spre metrou. În scurt timp ajungem la parcul din care se deschide un bulevard larg ce ne duce spre

locuinta care ne asteapta. Aleile sunt marginite de copaci batrani. Imi place atmosfera emanata de asfaltul pe care se grabesc trecatorii printre care pedaleaza in slalom biciclistii... O secunda ma gandesc la „Corabia nebunilor”. Tii minte aceasta corabie care in anul 1933 se indreapta din Vera Cruz spre Bremerhaven? (Interesant, in acel an care lasa sa se intrevada un razboi cumplit, multe vapoare plecau din Bremerhaven spre America). Iti amintesti renumitul dialog al lui Heinz Rühmann? Replica lui? „Da, aveti dreptate, vinovati sunt evreii ... si biciclistii...” / „De ce biciclistii?” / „De ce evreii?” Un film intr-adevar remarcabil cu artisti mari si femei superbe cu o personalitate puternica... Vivien Leigh, Simone Signoret ...

Revin in prezent, in cotidian. Imi place respiratia accelerata a strazii. Franturile de cuvinte in limbi diferite imi bombardeaza urechile impreuna cu claxoanele nerabdatoare ale limuzinelor ce trec in graba. Magazinele sunt inca deschise. Trecem pe langa un cinematograful – afisele ne fac sa zambim – nu sunt filmele noastre preferate, altfel ne-am indrepta deja acum spre una din salile intunecate. Ne oprim insa, ca de atatea ori, la micul restaurant italian ce se afla in drumul nostru. Italian? Da, vinurile sunt din Toscana, dar bunatatile gastronomiei italiene sunt intregite cu mici secrete gastronomice din Balcan. Personalul este turcesc. Pizza are un aluat gros. Ne hotaram sa luam specialitatea casei, sufleuri cu denumiri ce te catapulteaza in vaile insorite ale raului Arno. Degustam un vin Chianti rosu in timp ce ascultam cantaretii italieni ai deceniilor trecute, care ne delecteaza cu vocile lor cunoscute. Masa noastra este ascunsa de privirile curioase printr-un paravan de sticle continand licori de nuante si culori diferite. Etichetele colorate isi au si ele istorioara lor. Sufleul de vinete si rosii raspandeste aroma mediterana. Frunzele de busuioc verzi decoreaza cascavalul fierbinte ce abureste inca. Sosul de rosii fierbe in tava alba de portelan din fata noastra. Inmuiem in lava clocotitoare painitele presarate cu sesam negru.

Simt cum ma patrunde caldura ... Ma relaxez ... Sunt pregatita – poate nu sa iubesc – dar sa accept acest oras. Simt cum si cuvintele incep sa se insire. Ochii mari caprui umbriti de gene lungi ma privesc ca si o oglinda ...

Seara ma readuce cu multi ani in urma cand acesti ochi erau plini de lacrimi la parasirea iepurasului de plus pe care nu avusesem voie sa-l luam cu noi la plecarea din Timisoara. Candva, dupa ce lucrurile s-au schimbat si in acele

tinuturi, iepurasul moale, cald si ciufulit de atata dragoste a ajuns si la Berlin.
Intram in locuinta.

„Vreau sa-ti arat ceva,” aud si ma intorc curioasa spre petecul mic de stofa.
Culoarea, forma imi aduc un zambet cald pe buze. Recunosc fragmentul ...

Se apropie sarbatorile de primavara: Purimul, Pesachul, Pastele... Ce poate fi
mai inedit in ajunul lor, decat aceasta intalnire cu urechea unui iepuras ce a
auzit foarte multe si a calatorit departe, tot mai departe...